

En nye Sønmandsliise,
I Auleduing af De Norden=
fioldste Söefolkes Udcon=
mauderig fra Kiöbsta=
derne Tronhiem, Christi=
ansund og Molde saavel=
som fra Söelagdene i Norge,
til H. K. M. s Orlogs - Flode
i Aaret 1771.

Tronhiem 1771.

V box 8:240

En Nye
SømandsViise,

I Anledning af,

De Nordenfiældske Søefolks
Udcommandering fra Kiøbstæderne
Tronhiem, Christiansund og Molde
saavel som fra Søelægdene i Norge,
til Hans Kongel. Majest. Or-
logs-Flode i Aaret,

I 7 7 I.

Til Trøst og Opmuntring forfattet
af den,
Som er hver ærefærdig Søefarendes
Ven.

Og synges med den Melodie:

See, hvor det paa Dagen lider, &c.

Eller:

Stille alle Verdens Kanter, &c.

Tronhiem, trykt Aar 1771.

V box 8: 240

1.
Norske Soemænd! som nu høre:
 I skal gaae i Drlog ud;
 Det kan eders Hierter røre
 Et saa hastigt Reise-Bud;
 Men den Trøst jers Hierte fryder:
Kongens Vel er jers Attraa,
 Naar saa fier en Konge byder,
 Da vil I og gierne gaae.
2. Thi skönt I fra Egtemage,
 Born og Benner skilles maae,
 Og en bitter Afsked tage,
 Vil jeg dog om eder spaae:
 I vil Kongen, Landet gavne,
 Og med Lyft mod Fienden gaae;
 Thi skal I en heller savne
 At jo GUD jer bi vil staae.
3. Riække Nordmænd! I som haver
 Ifra første Arrilds-Tiid
 Udviist eders Helte-Gaver,
 Som Soe-Løver! ædel Tid!
 Viis nu, at Forfædres Dyder,
 Eder ogsaa følge kand,

Dg

- Og at Kongen en fortryder;
 Han jer tog fra Norges Land:
4. Viis, at I en vanslægte
 Fra Forfædres Færdighed,
 Men at I med Mod vil sægte,
 Ja til Striden er bered:
 Imod Tørker og Barbarer,
 Imod Tunis og Algier,
 Og en nogen Møye sparer,
 Da GUD jer og Lykke giir.
5. Slaae de falske Røver-Hunde
 Med Forstrækkelse og Nød;
 Saa skal alle Christnes Munde
 Sige: **Hærens Hielp er sød.**
Kongen leve! Sejer vinde!
 Saa er tvende Rigers Raab.
 Riække Soemænd! I kan finde
 Glæde i saa stort et Haab.
6. Hæld og Lykke paa Jers Kæmpe,
 Himlen krone eders Daad!
 Gid at eders Vimpel knæmpe
 Og bebude Sejers Raab!
 Gid I Tørkerne maae kue,
 Og forknække deres Magt,
 Som de Christnes Blod vil sue,
 Og dem giøre al Foragt!
7. Kæmp, I danske Drlogs-Skibe!
 Hen til eders Fienders Land!
 I kan

I kan paa de Morſke lide,
 De ſtaaſe alle ſom een Mand,
 De vil før for Fienden blegne,
 Førend de ſig give tabt,
 Og at de for dem ſkal ſegne,
 Har dog Himlen dem en ſkabt.
 8. Nei! vor Konge ſkal viſt vinde
 Geyer over Torkens Bold:
 Og Forſnyets Dmhu finde
 Imod Dndſkabs Alvinds-Trold!
 Han er Landets hulde Fader,
 Hver til Ham kan ſøge hen;
 Han Uret og Falſkhed hader,
 Og er Dydens ſande Ven.
 9. Tugter Han paa nogle Store,
 Og udkæmmer Paroker (*)?
 Hvo kan ikke derhos ſpore:
 Han ſit Folkets Ven dog er?
 Han vil alles Gavn og Nytte,
 Fattige ſkal lide vel;
 Ja! enhver vil underſtytte:
 At de en ſkal ſkee Uſkiæl.
 10. Glæder eder, I ſom ere
 I ſaa Stor en Konges Telt;
 Herren ſelv med Ham vil være,
 Giøre Ham til Seyers Helt.
 Bomber, Kugler og Granader
 Skal Hans Fiender knuſe ſmaa,
 Thi

(*) See et Vers ſom udkom i Januarii 1771.

Thi Hans Herte ſlige hader,
 Som vil Freden brude ſaa:
 11. See! Algier den Røver-Kule
 Tørſter efter Chriſtines Blod;
 Tunis kan ſin Agt en ſkiule,
 Men har ſamme Morder-Moed,
 Begge med den Danſke Krone
 Uden Aarſag bryder Fred,
 Ja, tør og af Hofmod tone:
 At de den at tugte veed.
 12. Et Ord da for eder reſter,
 I ſom nu i Striid ſkal gaae:
 End om I kan spille Meſter,
 Eders Fiender træde paa?
 Hvor vil da Jerſ Navn en blive
 Eſterſlægten til ſtor Priis?
 Med Exempel den oplive
 Til at følge eders Viis?
 13. Tappre Danſke! kiække Morſke!
 Udøv Helte-Giærninger,
 Bærer muntre og en dorſke
 Udi Jerſ Forretninger!
 Slaae paa Fienden, naar det giælder,
 Med et uforfærdet Mod,
 Om til Undergang de hælder,
 Da viis Jer, ſom Chriſtne, god!
 14. Og om Fiendens Skud Jer møde,
 Som man ogſaa vente maae,
 De

- De skal jer dog en forøde,
Men I skal for dem bestaae.
Gak kun frem med Fyr og Flamme,
I Jers Konges Tieneste,
Ehi Ulykken skal dem ramme,
Som til Krig Ham nedede.
15. Nordmænd! skal I da fra Mage
Dg fra Kiære Børneskole
En veemodig Afsked tage,
Som vil Jer beængste nok?
Dog! lad det Jer en bedrøve,
At I skal fra dem bortgaae,
Nu da Kongen jer behøver,
I jo villig være maae?
16. Under Kongens Raades Skygge
Leve vi i Fred og Roe,
Ere rolige og trygge
Udi vores ringe Boe,
Naar Uroen Ham kan trøkke,
Den og læt os trøkke vil;
Hvo vil ikke da udslokke
En saa skadelig en Ild?
17. Men et Ord og til de Unge,
Som er en i bunden Stand;
I vil og den Bistse svinge:
At I ogsaa føle kand:
I har jer udvalgt en Pige,
Som jers Sind og Hu staar til,
Hen.

- Hende vil I aldrig svige,
Dg en fra den reyse vil.
18. Men betænk: naar Kongen byder
I jo villig reyse maae,
Dg at det jer en fortryder
I i Kongens Vind gaae
Fra Forældre, Slægt og Venner
Hen til Kongens Kiøbenhavn;
Ja! hvorhen jer Kongen sender,
Udret da Hans Lyst og Gavn!
19. Skal I da for Fienden falde:
Herren er Jers Trost i Nød,
Skal I føle Modgangs Galde,
I og finder Hielpen fød;
GUD skal eder vederbøge,
Giøre eder seherlig,
Lad det eder da bevæge,
At gaae uforsagt i Krig.
20. Men viig bort myttig Taarer,
Dg al anden Sinds Uroe!
Det kun eders Hierte saarer,
Sorg bør en hos eder boe.
Maaskee I faaer Seyer skue,
See jers Fienders Undergang:
Tunis, Algier sadt i Lue,
Dg I synge Fryde-Sang.
21. Reis da hen, kom snart tilbage,
Udi Jesu Christi Navn!

I al